

7

טפד

אור גדליהו

שיחות ומאמרים על המועדים

מאסנו ונלקטו בחזון שיחות שהושמעו

אמרי'ר הטון רבנו גדלי' הלוי שארר וצללהיה

כנוניתחא חורה ורעת וכביו מדרש עליון

150

אור

לפסח שני

גדליהו

שכל ז' תורה, וחלק העבודה בחורה שנטשה ע"י העמל והיגיעה של האדם היא חושבנית.

ואלו האנשים אשר היו זכאים באמת, וזכו להרוד הפרשה של פסח שני משמים, היו הראשונים שהורידו פרשה בחורה, וזה הוא ענין של חושבנית, ש"ע"י העמל והיגיעה שלו הוא מוסיף חלק בחורה, ואף שבה פרשה בחושבנית, אבל אופן נתינתה ביחה בחחינת חושבנית, ש"ע"י עבודת האדם נחחדש פרשה זו. ולכן הוא בחחינת ספירה הוד, כי ענין חושבנית שייך לספירה הוד כאשר אמרנו. ונ"ל בעומד הוא היולול דרשני וזה הוא ספירת הוד שבה, כי רשני' היא חלמיו של רע"ק, ורע"ק היא יסוד של חושבנית, כדאי' כולו סחימאה אליבא דרע"ק, ולכן כבוד שבהוד הוא היולול דרשני' יסוד של החגלות חושבנית.

וביתר ביאור יש לומר, כי פסח נקרא שנה, כדי ממחרת השנה, ואיחא בספרים העטס שנקרא שנה, כי שנה היא קדושה הקביעה וקיימא, קדושה הבא מלמעלה בלי חשדל'ית, ופסח היא ג"כ חשדל'ית, שלא היו בני ראויים להגאולה, וכמו שפירשו בספרים מה ש"י ופסח היא על הפסח, שלא המחין הקב"ה על הפסח לו פתח כחודו של מחט מלמעלה, רק היא גאולה בחשדל'ית. ואחר ההארה הגדולה שיש צימי פסח ניתן ימי הספירה, שהאדם מלך עבודתו ישיג מה שהשיג בליל פסח בהארה מלמעלה, ובליל פסח היא הארה גדולה למען אשר יהי לבני ישראל החשוקה והחשק לחזור לאוחו מדריגה שבה להם בליל פסח, וכמשל לאדם אשר משיג לפעמים איזה חנוג בהנחת הפילון או באיזה חפלה שהחפלה, וכשהוא זוכר באותו חפלה הוא מחשוקק להחפלה עוד הפעם כאותו החפלה שהחפלה אז, וחישב מי יתן שחפלה

חפלה כשהחפלתו אז, כן בניי הראה להם הקב"ה בליל פסח מה שהם יכולים להשיג, וע"י יכ"י להם החשוקקות ושאיפה להגיע לזה ע"י עבודתם וזהו ענין ימי הספירה. ופסח ראשון הוא מלך ההארה מלמעלה, עבודה מלך הכלל, ופסח שני הוא מלך עבודת האדם, מה שהאדם ע"י עבודתו לריך לחקן מעשיו, והוא העבודה מלך היחוד, כל יחוד ויחוד לחקן ענינו, וספירתם לנס, ספירה לכל אחד ואחד, (וכמ"ס בזו"כ"ק איש איש כי יהי עמל לנפשו, איש שבה לריך להיות איש ונעשה עמל, ונתיים לו עמל ארך לחקן עמלו ולהכלל שז בהכלל) וזה הוא העבודה של ימי הספירה, ובמיוחד צימים אלה של הוד, שהוא העבודה מלך האדם. וזה הוא סדר הימים טובים, כי בפסח יורד הארה מלמעלה, ואז ניתן ימי הספירה שהאדם ע"י מעשיו יזכה לאוחו בהארות שירדו צימי הפסח, ואחר שהאדם גומר עבודתו ועבודתו מחאים להארה מלמעלה, בא חג השבועות, שהוא בחודש סיון שזמלו הוא חלומים, שמתחילים העבודה מלמעלה עם ההארה מלמעלה וכמו שדרשו במדרש עה"כ (שכ"ט היא צ"י) ונתי חמתי, חמתי חמתי שנתמנו עמי צסיני ואמנו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע ר' ינאי אמר חלומתי כביכול לא אני גדולה ממנה ולא היא גדולה ממני, ע"כ. כי צסיני ירד ההארה מלמעלה אחר עבודתם צימי הספירה, והיו שנייהם מחאימים, וזה נשאר לכל הדורות שגליל פסח יורדת הארות גדולות משמים, ואח"כ צימי הספירה לריך האדם ע"י עבודתו להגיע לאוחו בהארות שירדו בליל פסח, ובמיוחד פסח שני ניתן הכח אשר האדם יכול לחקן מעשיו, וע"י

עבודתו להגיע לאוחו בהארות. ואז כחג השבועות זוכין שוב להארה מלמעלה.

ולכן בפסח ראשון אין ציבור נדחין שהיו כולם שוין אבל פסח שני הוא מצד הפרט, ובמשך חכמה פי בהעלותך מחדש כי בשנה ראשונה לא היה פסח שני כי כל אחד מישראל קודם החטא היה לו חשיבות והיו לו דין ציבור שאין ציבור נדחין ורק לאחר החטא נחחדשה הפרשה של פסח שני.

מסירות נפש שיוכל לשמש לדוגמא לכל הדורות. ענין מיוחד של מסירות נפש שהצטיינו בה אלה טמאי נפש, ללמד לכל הדורות, שלפעמים צריך האדם לוותר אפילו על שמחת מצווה ואפילו שמחה של השראת השכינה, ולקיים מצווה כרוכה באבלות ובצער, שכבוד הבריות כבוד דמות דיוקנו של המלך, מלכו של עולם, נמצא בעלבון. בהשפלה, והיינו טיפול במת מצווה, אז בחנאים כאלה כדאי ומן המוטב ראוי לוותר על מצוות שמחה וחגיגה בחוך המון חוגג.

ועל כל ההודמנויות הנפלאות והנשגבות אלה המתנדבים לטיפול במת לוותר ולקיים מצווה שאין עליה הרבה ושהרבה מן כובד הרוח הצער ואנינו כרוך בעקבה.

ולזה הלא נסיון ענקי ולמופת ולדוגמא להוראה וללימוד לדורות, ובגלל נשגבה וקשה שהתנדבו להטיל על עצמו רצון, זכו ונתגלגלה זכותם שתאמר פ' על דיו*.

תורה ותפלה

למוד תורה שכזה, דרישת השם בכל עת, מה נעלה הוא אצל האדם! הוא כמו אותה המדרגה הכי עליונה שרק גדול הנביאים, משה רבנו, זכה לה. רק לו היתה נתונה הרשות לדרוש את השם בכל עת, ועל כל דבר ספק אמר "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם". מעלה זו שבדבר השייך לנבואה לא זכה לה כי אם משה רבנו, וזו לא כל ישראל בדברים השייכים לתורה, אין זכ"י זו רק רשות אלא חיבה. חוב על כל אחד מישראל להגות בתורת השם תמיד בכדי לדעת "מה יצוה ה'", עד שתתגלה לו התשובה האמיתית, וידע את האסור והמותר, וזהו תלמוד תורה, וזה נקרא גמרא (רמב"ם הל' ת"ת פ"א). בטוח הוא האדם שאם רק יעמל בחורה אז ימצא מה שהוא מבקש, כמו שאמרו "יגעת ולא מצאת אל האמין". על כגון זה אמרו המלאכים "אשרי לילוד אשה שכך מובטח".

פסח שני

שכנסתם חמשינו דבר ה' אלי כמו שהמשיכו י החורה כולה בגורל חשוקתם וע"י חשמט מו לכם, וכן היא כי פעלו בחפלתם החחד מהקרבנות פס"ס המדמו כי יש חקוה לכל נפש אפילו לטמא ושהי'. בדרך חקוקה במוד עמלו מלגשת אל הקודש ואפ"ה עושה פס"ס וכי פטו: אס ויהי מעאיכס כשנים הללו בסדורי מש"כ כשלג ילכינו להיות זדויות זכויות בעו' מח"כ).

וזמן הקרבנות פס"ס הוא ביום ראשון מסו המדמו על חושבנית שגאמר עליו (בג פב:): כי כרב חכמה רב כעס ש"ע"י הרב לרב חכמה לחקן הרב כעס, והנה ידוע ראשון של פסח ל' ופסח ב' וגו' והי' אחו השי"ת להזיית בלכות בניי אור קדושתו יח' גדולה ואח"כ נסתלק אותו האור וכשאר בני חשיבה לאוהו האור זוכו בליל פסח כי

מסירות נפש שיוכל לשמש לדוגמא לכל הדורות. ענין מיוחד של מסירות נפש שהצטיינו בה אלה טמאי נפש, ללמד לכל הדורות, שלפעמים צריך האדם לוותר אפילו על שמחת מצווה ואפילו שמחה של השראת השכינה, ולקיים מצווה כרוכה באבלות ובצער, שכבוד הבריות כבוד דמות דיוקנו של המלך, מלכו של עולם, נמצא בעלבון. בהשפלה, והיינו טיפול במת מצווה, אז בחנאים כאלה כדאי ומן המוטב ראוי לוותר על מצוות שמחה וחגיגה בחוך המון חוגג.

ואלה הטמאים הנ"ל הראו התנדבות רבתי וענקית כזו ומשום כך נחשב להם הדבר לזכות יתירה מו שתכתב ותאמר פרשה זו על ידן.

אלה הטמאים כידוע — למ"ד אחד — בארוננו של יוסף, ואידך שהוטמאו ע"י טיפולם בגופם של נדב ואביהוא, וע"י טיפולם במצוות מת מצווה, הלא נגרם להם ההפסד הגדול של העדר היכולת בהשתתפות בחגיגת-עם הגדולה והנשגבה.

תורה ותפלה

למוד תורה שכזה, דרישת השם בכל עת, מה נעלה הוא אצל האדם! הוא כמו אותה המדרגה הכי עליונה שרק גדול הנביאים, משה רבנו, זכה לה. רק לו היתה נתונה הרשות לדרוש את השם בכל עת, ועל כל דבר ספק אמר "עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם". מעלה זו שבדבר השייך לנבואה לא זכה לה כי אם משה רבנו, וזו לא כל ישראל בדברים השייכים לתורה, אין זכ"י זו רק רשות אלא חיבה. חוב על כל אחד מישראל להגות בתורת השם תמיד בכדי לדעת "מה יצוה ה'", עד שתתגלה לו התשובה האמיתית, וידע את האסור והמותר, וזהו תלמוד תורה, וזה נקרא גמרא (רמב"ם הל' ת"ת פ"א). בטוח הוא האדם שאם רק יעמל בחורה אז ימצא מה שהוא מבקש, כמו שאמרו "יגעת ולא מצאת אל האמין". על כגון זה אמרו המלאכים "אשרי לילוד אשה שכך מובטח".

פ' אלמא: כסח עני

אור הנפש

אורית מסריים ופרקי מחשבות ועיונים כנכבי הנפש. ביאורים והארות על התורה.

היים אפרים זייטשיק

ר"ם ובנהל ושיכת "בית יוסף" נובהרדק בוטשאטס (פולין)

מחבר הספרים:

הנדב והר"ם, האורית הגדולה, אורות המיס' והנחת המיס'.

יצנת תשי"ח ל"ט, ניו יארק

ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם וגו' ויאשרו האנשים למה נגרע וגו' (במדבר ט' ו').

וראויה היתה פרשה זו להיאמר ע"י משה כשאר כל התורה כולה, אלא שזכו אלו שחאמר על ידיהן שמגלגלין זכות ע"י זכאי.

ותמוה הוא הענין: הישגם אנשים בעלי זכות יתירה וגדולה מו של משרע"ה איש האלקים רבן של כל הנביאים וכל ישראל? אלא כנראה שאכן יש: כאן ענין מיוחד של

תורת אברהם

מאת רבן הטון המסיד הקדוש רבי אברהם גרודזינסקי וצללהיה מוילה הימני דל ידית סימבונה בליטא

מאמרים ושיחות מכתבי ידיו של רבתיים בניי הכי

מ'ן כשמים, לרחץ ע"י מרע"ס, והנה האנשים שהיו טמאים לנפש אדם היו אנשים לדיקים כמ"ס בנח" (סוכה כה). או שהיו מושאל ואללסן או שהיו נושאי ארוננו של יוסף, והיו פטורין מן הדין מפס"ר מטעם שזכר במלוא ומה לחזק לקרב לפני מרע"ס בלוחה רכס למה נגרע וגו' ומה היא הנדעון מלדס. אך לעקתם היא כי המה היו משחוקקים מלך לקיים מלוח הקרבנות פסח שני בחוך כלל ישראל וע"י הלך להם מלך שלא זכו לעסם לקודש בחוך כלל ישראל במדעו, וע"י השיב לפס מרע"ס עמדו ואשמעה וכמ"ס (כרכות כו:): אין עמידה אלא לשון חפלה, היינו החפלה ורש"י"ת מעומק לבכסס ע"י וע"י העקרה והחשוקה

פרי צדיק

חלק ששישי על ספר ויקרא ור"ה ופסח ובסופו קנטרס עמ"ה של תורה נבתי"ק

לובלין

אמרות קדושות וטהורות. כשמש בצהרים מאירות. אשר יצאו מפי קדוש וטהור

כבוד קדושת רבינו יהודה לייב איגר וצוקלעה'ה מלובלין הוא האר"י הח"י

נדפס כחמש עשרה המוצאה ראשונה, לובלין, חר"ט, והוספנו בזה קונטרס מאמרים סבוכי

ב"ק ארמ"ר ר' אברהם איגר בעל שבט מיהודה זצ"ל ומבן בני ב"ק ארמ"ר ר' שלמה איגר זצ"ל

ירושלים תשל"ג

תרל"ד במ"ו באייר

למעורה שניה

להבין ענין הפסח שני בזמנו. הלא ענין פ"ש הוא רק על יחידים הגדחים מפ"ר. אבל בזמנו שבעה"ר כל הציבור גדחים. [וידוע כי אין ציבור נידחין] מה שייכות יש לפ"ש. ו"ל כי הנה באמת גם בזמן שביהמ"ק קיים [כמעט] לא מלינו דוגמת הענין הזה. שאם נאנס אדם ולא עשה מלוא בזמנה. יהי' לו זמן אח"כ לקיים המלוא. וגם מה הרעש הזה שהרעישו אלה האנשים אשר לא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא למה נגרע. הלא אונס רחמנא פטרא. והטו אס נאנס אדם ולא יהי' לו מהרוג בכוכות. יתשוב ח"ו שילא בזה מכלל ישראל. ויבקש זמן אחר לקיים המלוא. אמנם באמת שהאנשים האלה שפכו לבס כמים לפני ה'. באמנם למה נגרע כי חשבו שח"ו נדחו לגמרי מהקדושה. כי ענין קרבן פסח הראשון שהי' בזמנים הי' מזד האחדל"ע. שהש"י ברוב רחמיו. רצה להזיחם מטומאת מזרים שהיו משיקעים בה ר"ל. וזוה להם על אכילת פסח. ובחמולות האכילה הזאת ילאו כל לבאות הי' מעמקי הקליפות ר"ל מרא דעטון אחרן. ועאלו ברא דמהימנותא. אמנם לא ניטל עוד הבחירה מהאדם. וממילא יש הרבה פעמים בחי' נפילה ח"ו הנקרא בשם מזרים. לזאת זוה הש"י בשנה השנית. ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו. היינו אחר שהו' יח' עשה את שלו לרחם עליהם ולהזיחם מטומאות מזרים

מזרים מזד אחדל"ע בלי שום אחדל"ת. ואם המה מזד עלמס עשו ח"ו אח"כ איזה קילקול מזדס. לריך להיות הקרבן. היינו תיקון הקילקול. שהוא עלם בחי' יח"מ. מזד אחתערוחא דלהון. וכמו"כ בכל שנה ושנה בהגיע היום הזה עלומו של יום הוא במקום הפסח בבחי' אחדל"ת לתיקון הקילקול בבחי' יח"מ. ולזה כל ארבעים שנה לא נלכווי אלא פסח זה בלבד. להראות שגם עתה בזמנו"ז שאין ביהמ"ק קיים ואין ביכלתנו לעשות הפסח. בעלומנו של יום נוכל לתקן את כל הפגמים בכח האחדל"ת. ולזה כאשכר ראו אלה האנשים שגדחו מפסח ראשון. שפכו כמים לבס למה נגרע היינו הלא עיקר תיקון הקילקול שהוא בחי' יח"מ הי' חלוי עתה בפעם הזאת מזד האדם בעלמו. וכשאלחנו נשארנו בחוץ ח"ו אבד סברינו חלילה. אמנם יותר משהעגל רוצה לינק פרה רוצה להניק. והבוחן לבות יח' השקיף בעומק לבבם. והראה להם כי חמיד הוא מוכן להם ומרבה להיטיב ואף בדבר שקבוע לו זמן. גם אם יעבור זמנו כביכול הוא יח' משחוקק להתעוררות האדם שיחייב לו אז יאן לו עוד זמן וגם אחר הזמן הזה עוד איזה זמן. לא כמות מלך בודד. אף אם מלך של חסד הוא. ומוק נתן על איזה זמן קצוב שיאן לכל איש חפצו שיבקש באורו זמן. אם יבוא איש אחר הזמן עם איזה בקשה. יהי' מהלועקין ואין נענין. כי באמת כל הבקשות אינם נוגעים בעלם להמלך. רק חפץ להראות חסדו לעמו. אבל הוא יח' שמו. אף כי נתן זמן קצוב חג הפסח שאו יוכל כל אדם לתקן כל הקילקולים ולהטהר ולהתקדש בקדושה העליונה. אם אינו אנשים נשארנו בחוץ ח"ו. נתן להם עוד זמן. וכרוחא כרוי שיש עוד זמן שישיב האדם אל ה' וירחמנו. וגם אחר הזמן הזה עוד איזה זמן. וכדאי' בזה"ק בפי' בהטותך. פקודא למועבד פסח שני. כו' אי רוא דפסח כו' אלא כו' לא אחעדיאת כחרהא ועיטרהא מנה תלתין יומין כו' כרוחא כרוי כו' עד לא יעלין חרעי יומתי כרוחא כרוי צ"ד לירחא חנינא. דהא מתמן עד ז' יומין חרעין פתיחין. ע"כ. ונמילא גם בזמנו"ז שייך ענין הזה. כי כמו שהפסח הראשון הוא גם בזמנו"ז בבחי' האחדל"ת מזד עלומו של יום לזאת מטומאות מזרים בכל שנה ושנה כנ"ל ונמילא בוודאי נמולא אנשים שלא היו אז מוכנים בשלימות כהאחדל"ת הכרוחא כרוי להם כל מאן דלא יוכל כו' ייחי ויחמי עד לא יעלין חרעי. ולא יאמר האדם שח"ו נדחה לגמרי כי לא ידח ממנו נדח ויחמי וכו' הפרה יוצה להניק. ויבעת בשם הי' הבוחן לבות

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו, כרשי' בנותן של ישראל הכחוז מדבר שלא עשו אלא פסח אחד וכו', בשם אאז"ל שלא היה להם ההשחוקקות למזוה כמו אלו אשר היו עמאים לנפש אדם, אע"פ שהיו עמאים אלא שעל ידי מזוה לא יוצא שום קלקול וכו' שעל ידי השחוקקות נעשה פסח שני, איחא בזה"ק וכיון דעבדו ליה זמנא חדא במלריס חשיבו דלא אנטריך יתיר וכו' משום דכתיב כי תבואו אל הארץ, וכן בית מקדש היה לריך להיות נבנה אחר כך כשנאו לארץ שהרי כך אמרו חז"ל וכו' ומעמנו וגו' מכוון לשבתך, אלא על ידי השחוקקות שהיה לבני ישראל הקדומו לבנות משכן במדבר כדכתיב ועשו לי מקדש וגו' כעין דאיחא בגמרא דעת קוין יש כך, ולכן על ידי שנבנה המשכן נלכו להקריב קרבן פסח, וכן נעשה דרך לעמאים ושהיו בדרך רחוקה שיוכלו לעשות פסח שני איחא בספר הזכרות אף מו' שעומד מחוץ לאסקופת עורה חסוב דרך רחוקה ולמה אינו נכנס וכו' וע"כ שבוט מהשי"מ ואינו יכול לננוס, היינו אף הנפשות הגרועות דלא חמאן אפי' שכינתא נפתח להם עתה בפסח שני, איחא שמונה פרשיות נאמרו בו ביום ובמדרש כיון שנעשה המשכן וכו' הלך משה והרטיין אזנו נמשכן אמר משה חמאר שיש בלבו של הקב"ה על ישראל הה"ד אשמעה מה ידבר האל וכו' שמע משה קול נאה וכו' מה שמע כי ידבר שלום אל עמו ואל חסידיו, לכל המדרגות שבישראל עמו, חסידיו, וכתיב שלום שלום לרחוק ולקרוב היינו גם למי שהוא בדרך רחוקה, וכתיב או לדורותיכם גם היום נפשות שאינם יכולים לקבל את האור יש, יש אור חוזר וזה נפסח שני.

פרשת פסח שני לימוד לכל עובדי השם שלא יתייחס אף שיש לו הסתרות, עיי' השחוקקות ורזון עוב אף מחילה של ברזל אינו מופסיק. כתיב אנחנו עמאים כו' למה נגרע. ואי בשם אח' הרי"ם ז"ל נה' הי' העענה למה נגרע הם אמרו אנחנו עמאים, אבל מה יש לננוד שלא יתייחס ואף שהיו עמאים לעקו למה נגרע ועוררו בצמים ענין פסח שני. ויש חילוק כאן מנענח בנות זלפחד. שאי' שם כן בנות זלפחד כו' כך כחובה פרשה זו לפני. והם זכו לגלות זאת. אבל כאן לא היו פרשה כחובה רק הם עוררו עתה שזולד פרשה חדשה. שלא יגרע מהם להקריב קרבן ד'. וזאת ליננוד לכל הדורות אף שאין ביהמ"ק ואף שלא נתקן מקודם עיי' השחוקקות וכול להגיע להתקרב להשי"ת ולהטהר אף שהי' עמא והי' בדרך רחוקה וכול להתקרב. וזה שכתיב כאן עמא לנפש או בדרך רחוקה לבס או לדורותיכם הרמו לדורותיכם לכל הדורות ג"כ ועשה פסח לך עיי' השחוקקות, ויש ג"כ רמז מפרשת תרוומה

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו, בספרי בנותן של ישראל דבר הכחוז בכל ארבעים שנה לא עשו אלא פסח זה בלבד, וכו' לא יכלו לעשות את הפסח משום שלא היו נמולין ונחמתי שלא נשבה רוח לפינה במדבר, אלא גוחס היה שלא השחוקקו להמלוה, שהחורה היא עלות מרחוק, נחשוקתן של בני ישראל נעשה מלוא שעל ידי שאמרו למה נגרע ונשחוקקו נפתח דרך חדש, כתיב אנחנו עמאים לנפש אדם למה נגרע מהו למה נגרע הרי אמרו בעלמס אנחנו עמאים לנפש אדם וגו' אלא איחא בגמרא נושאי ארונו של יוסף היו שהיו עוסקים בצנוה, ונלוה אינה מביאה לידו מושל, ואדרבה נלוה גוררת נלוה, ונכח זה חידשו עתה פסח שני, כתיב ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ובספרי אס משה לא היה יודע אהרן היה יודע וכו' צניח המורש היו יושבין ובאו ועמדו לפניו, הא כתיב ויאמרו אליו, אלא משה ואהרן הם אחד כדאיחא במדרש צ"ח מקומות משה ואהרן נמולין רמז לייח ברכות שבחפילה, אהרן שושנינא דמורוניהא הקריב לכן של ישראל לשניים שיוכלו להפלה, ומשה רבינו בעלה החפילות, עמדו ואשנעה אין עמידה אלא חפילה, משה ואהרן זוו אחס להחפלה שחוקקו דרך, בזה"ק וכל אינון לי יומין מן יומנא דנפקו ישראל מפסח יהבא מטרוניהא בעטרהא וכל חילבא בחדוה, שכלה היא כל השלשים יום, פסח ראשון הוא חכונה, פסח שני ביכה מביין דבר מתוך דבר, שכל מלוה פועלת לפניו ולאחריה, בספר הזכרות חפילו עמאן שלא יכלו להיכנס בפסח ראשון, וכולין בפסח שני שהקב"ה חתר להם חתיכה, שעל ידי החפילה אף אלו דלא חמאן אפי' שכינתא נפתח להם דרך שיוכלו לשוב.

א"י כסי' שביומים בין פסח לפסח וסוגליה להתקרבות האדם לעבדות השם כעין חול המועד, הכנה לקב"ה ולקבלת עומ"ש מחדש בכל שנה ושנה. וזה ענין פסח שני. אף שלא עשה והתקרב בפסח ראשון יש עלה להתקרב בפסח שני. וכן אי' בש' הזכרות ענין פסח שני אף שלא נתקן בניסן וכול עתה להתקרב וכן הי' אז עיי' השחוקקות שלהם שאמרו למה נגרע כו' נתן להם פסח שני, כדכתי' עמודו ואשמעה מה יאמר ה' ה' כתיבה פי' זו כמו חלל בנות זלפחד רק עיי' השחוקקות שלהם נתן להם פי' זו. וזאת נקבע גם לדורות וזה דכתי' או לדורותיכם. וכול האדם ג"כ לזכות לתקן את עליו לכו שלא תיקון בפסח ראשון. וכתי' עמודי. אס הם עמודו והשחוקקות עיי' זכו כעין דהי' החילוק והאו את ישועת ד'. אס הם עומדים ומחילצים אז רוחיה את ישועת ד'. וזה ענין הכנה האדם והשחוקקות שלו בימים אלו, וכן אי' בזה"ק שציוס הזכר נפתחיס שערים לבני אדם על ז' ימים, וכיוס מסוגליס לתקון הנפש, וענין פתיחה בשערים עיי' שהגיד ב"ק אאז"ל בשם אח' הרי"ם ז"ל האבות יקראו ווסקי כחשובה, ומתעורר הכח מהאבות ולדיקים כהאשויס

אמרי אמת חלק רביעי מאת כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו קדוש ישראל והמארתו רשכבה"ג מרן אברהם מנדלכי' זוקלה"ה מורן בן כ"ק מרן אדמ"ר ושכבה"ג יהודה אריה לייב זוקלה"ה מחבר ספרי פסח אמת חיוושי' תורה אשר אמר בשלחנו הקדוש בעבודת השנה ובמועדים ויחי ויגאל ליבנו ויגו' ביומן חמס וולח

בית ישראל חלק שלישי מאת כבוד קדושת אדונינו מורינו רבינו קדוש ישראל והמארתו רשכבה"ג מרן אברהם מנדלכי' זוקלה"ה מורן בן כ"ק מרן אדמ"ר ושכבה"ג יהודה אריה לייב זוקלה"ה מחבר ספרי פסח אמת חיוושי' תורה אשר אמר בשלחנו הקדוש בעבודת השנה ובמועדים ויחי ויגאל ליבנו ויגו' ביומן חמס וולח